

SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 21. decembra 2010*

V zadevi T-34/02 DEP,

Le Levant 015 EURL, s sedežem v Parizu (Francija),

Le Levant 271 EURL, s sedežem v Parizu,

A, s sedežem v Parizu,

B, stanujoč v Versaillesu (Francija), in 255 drugih tožečih strank, katerih imena so navedena v prilogi,

ki jih zastopa P. Kirch, odvetnik,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopa B. Stromsky, zastopnik,

tožena stranka,

* Jezik postopka: francoščina.

zaradi predloga za odmero stroškov na podlagi sodbe Splošnega sodišča (prvi razširjeni senat) z dne 22. februarja 2006 v zadevi *Le Levant* 001 in drugi proti Komisiji (T-34/02, ZOdl., str. II-267),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, O. Czúcz, sodnik, in I. Labucka (poročevalka), sodnica,
sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje, postopek in predlogi strank

- ¹ Družba A je 9. decembra 1996 ustanovila solastništvo potniške ladje *Le Levant*, ki je bilo razdeljeno na 740 solastniških deležev. V letu 1997 so fizične osebe ustanovile svoje enoosebne družbe z omejeno odgovornostjo (EURL), ki jim je družba A na podlagi javnega razpisa prodala solastniške deleže.

- 2 Vlagatelji so k temu poslu pristopili zato, da bi izkoristili možnost znižanja obdavčljivega dohodka za proizvodno ceno realizirane naložbe, stroške v zvezi z njenim nakupom (finančni interes) in posestjo (amortizacija) ter morebitne izgube, ki bi nastale pri obratovanju.

- 3 Komisija Evropskih skupnosti je 25. julija 2001 sprejela Odločbo 2001/882/ES o državni pomoči Francije v obliki razvojne pomoči za potniško ladjo *Le Levant*, ki jo je zgradilo podjetje Alstom Leroux Naval za uporabo v Saint-Pierru in Miquelonu (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Ta odločba je bila objavljena v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* z dne 12. decembra 2001 (UL L 327, str. 37).

- 4 Komisija je v izpodbijani odločbi navedla, da je zadevno pomoč preučila z vidika določb člena 4(7) Direktive Sveta 90/684/EGS z dne 21. decembra 1990 o pomoči ladjedelništvu (UL L 380, str. 27) „glede na to, da [je šlo] za pomoč, vezano na ladjedelništvo, ki je bila leta 1996 dodeljena kot razvojna pomoč v okviru sheme pomoči (francoski zakon z dne 11. julija 1986 (zakon št. 86-824 o dopolnilnem finančnem zakonu za leto 1986, JORF z dne 12. julija 1986, str. 8688), imenovan ‚loi Pons‘), odobrene leta 1992“ (uvodna izjava 16).

- 5 Komisija je v izpodbijani odločbi navedla tudi, da je med to preučitvijo ugotovila, da zadevni posel ni vseboval pravega „razvojnega“ elementa v smislu sodbe Sodišča z dne 5. oktobra 1994 v zadevi Nemčija proti Komisiji (C-400/92, Recueil, str. I-4701), saj ugotovljene gospodarske in socialne koristi za Saint-Pierre in Miquelon (Francija) niso bile zadostne (uvodne izjave 20 in od 22 do 33).

- 6 Nazadnje, Komisija je v členu 1 izpodbijane odločbe navedla, da je razvojna pomoč za potniško ladjo *Le Levant* nezdržljiva s skupnim trgov.
- 7 Družba EURL Le Levant 001 ter druge družbe EURL in fizične osebe so 20. februarja 2002 pri Splošnem sodišču vložile tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe.
- 8 Na predlog Komisije je bil postopek v zadevi v glavni stvari prekinjen do izdaje odločbe Sodišča, s katero je bil končan postopek v zadevi Francija proti Komisiji (C-394/01). Navedena sodba je bila izrečena 3. oktobra 2002. Na podlagi obravnave z dne 27. septembra 2005 je bila izpodbijana odločba razglašena za nično s sodbo Splošnega sodišča z dne 22. februarja 2006 v zadevi Le Levant 001 in drugi proti Komisiji (T-34/02, ZOdl., str. II-267). Splošno sodišče je v tej sodbi še določilo, da Komisija nosi lastne stroške in stroške, ki so jih priglasile tožeče stranke v zadevi v glavni stvari, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.
- 9 Po izmenjavi dopisov med Komisijo in družbo A na eni strani ter Komisijo in svetom tožečih strank na drugi strani je Komisija z dopisom z dne 29. novembra 2007 svet tožečih strank obvestila, da ne namerava poravnati zneska v višini 509.561,71 EUR, zahtevanega za stroške in nagrade, ki so bili priglašeni za zaščito interesov tožečih strank v zadevi v glavni stvari, in sicer z obrazložitvijo, da družba A, ki je krila vse stroške, ni bila stranka v zadevi v glavni stvari.
- 10 Tožeče stranke so z vlogo, ki je 31. julija 2008 prispela v sodno tajništvo Splošnega sodišča, na podlagi člena 92(1) Poslovnika Splošnega sodišča vložile ta predlog za odmero stroškov. Splošno sodišče pozivajo, naj na podlagi te določbe znesek stroškov, ki se lahko povrnejo, določi v višini 509.561,71 EUR in temu znesku prišteje obresti.

- 11 Komisija je z vlogo, ki je 11. novembra 2008 prispela v sodno tajništvo Splošnega sodišča, predstavila stališča glede tega predloga. Splošnemu sodišču predlaga, naj ta predlog za odmero stroškov, kar zadeva družbo A, zavrže kot nedopusten in skupni znesek stroškov, ki se povrnejo tožečim strankam v zadevi v glavni stvari, določi v višini 0 EUR.

Pravo

Trditve strank

- 12 Tožeče stranke menijo, da je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija in v skladu s katerim družba A ne more zahtevati plačila stroškov, ker ni bila stranka v sporu o glavni stvari, zavrniti.
- 13 Tožeče stranke prav tako trdijo, da znesek 509.561,71 EUR z obrestmi, katerega plačilo zahtevajo, ustreza obdobju med 1. avgustom 2001, to je datumom, ko so bile obveščene o izpodbijani odločbi in so začele pripravljati ničnostno tožbo, ter 27. septembrom 2005, to je datumom zadnje obravnave pred Splošnim sodiščem. Ta znesek naj bi vključeval stroške postopka za izdajo začasne odredbe in nepovratni davek na dodano vrednost.
- 14 Tožeče stranke pojasnjujejo, da „so nagrade in stroški v skladu s sodno prakso Sodišča omejeni na nagrade in stroške odvetniške pisarne M, ki so jo pooblastile za zastopanje pred Splošnim sodiščem, kar izključuje vse druge svetovalce, vključno s C.-N. iz odvetniške pisarne AO“.

- 15 Komisija primarno meni, da je predlog za odmero stroškov, ki ga je vložila družba A, nedopusten. Vprašanje stroškov naj bi bilo glede na spor o glavni stvari sekundarno, pri čemer naj bi tudi iz besedila člena 91(b) Poslovnika izhajalo, da lahko plačilo stroškov zahtevajo le stranke v sporu o glavni stvari in da se lahko stroški, ki jih prigrasijo stranke, vrnejo le strankam v sporu o glavni stvari.
- 16 Kar zadeva trditev družbe A, da je bila zaradi statusa edinega družbenika družbe EURL Le Levant 132 tožeča stranka v zadevi v glavni stvari, Komisija opozarja, da je družba EURL „posebna oblika“ družbe z omejeno odgovornostjo, uvedena z zakonom št. 85-697 z dne 11. julija 1985, katerega cilj je omejiti tveganja za osebo, ki posluje sama. Poleg tega naj bi bila družba EURL pravna oseba, ki je v celoti pravno neodvisna.
- 17 Komisija opozarja, da je imelo status tožeče stranke v sporu o glavni stvari 259 fizičnih oseb, in sicer v lastnem imenu. Trdi, da ta status tožeče stranke ne izhaja iz dejstva, da so imele te osebe status edinega družbenika družbe EURL, ki je pridobila solastniški delež pri potniški ladji *Le Levant* in je bila prav tako tožeča stranka, ampak iz izraza izrecne volje vsake od navedenih oseb. Po drugi strani naj družba A pred razpravo o vprašanju stroškov nikoli ne bi izrazila volje, da bi v lastnem imenu delovala kot tožeča stranka v tej zadevi. Opredelitve tožeče stranke v sporu o glavni stvari na podlagi neodvisnosti zadevnih pravnih oseb naj ne bi bilo mogoče razširiti tako, da bi vključevala družbo A le zaradi njenega statusa edinega družbenika družbe EURL Le Levant 132.
- 18 Kar zadeva trditev tožečih strank, da je bila družba A edina članica „skupnosti zainteresiranih oseb“ zoper izpodbijano odločbo, ki je lahko uspešno vodila postopek, Komisija odgovarja, da sta sicer skupno delovanje in izbira enega zagovornika precej olajšala nalogo, vendar bi lahko družba A tudi sama rešila vse težave, ki so jih navedle tožeče stranke. Družba A bi se lahko namreč zadovoljila s tem, da bi združila zasebne

vlagatelje in hkrati ohranila njihovo anonimnost. Prav tako bi jim lahko posredovala potrebne informacije v zvezi z zadevnim poslom in jim vnaprej zagotovila sredstva, potrebna za njihovo obrambo.

- 19 Poleg tega Komisija trdi, da so bile družbe EURL, ki so kupile solastniški delež pri potniški ladji *Le Levant*, pravne osebe in bi lahko na tej podlagi nastopile pred sodiščem, kar so tudi storile. Enako bi lahko tudi njihovi družbeniki, ki so fizične osebe, vložili tožbo zoper izpodbijano odločbo, pri čemer so nekateri od njih to tudi storili.

- 20 Komisija trdi, da se je družba A od začetka v celoti zavedala tveganj zaradi zadevnega posla glede na pravila, ki veljajo za državne pomoči, vendar je „zasebne vlagatelje“ kljub temu pozvala, naj postanejo solastniki in operaterji ladje. Družba A je imela v okviru zadeve v glavni stvari torej posebne interese, ki so se razlikovali od interesov vlagateljev – tožečih strank in so bili povezani z obveznostmi, ki jih je sprejela do teh „zasebnih vlagateljev“ (zlasti obveznost, da bo po koncu zadevnega posla po fiksni ceni odkupila družbe EURL, ki so kupile solastniški delež pri potniški ladji *Le Levant*).

- 21 Komisija prav tako trdi, da je družba A, za katero se zdi, da pri svojih trditvah izhaja iz strukture zadevnega posla, sama zasnovala pravno in finančno shemo za zadevni posel ter da je taktično izbrala način, kako je nameravala sodelovati v zadevi v glavni stvari.

- 22 Nazadnje, Komisija meni, da tožeče stranke v zadevi v glavni stvari niso priglasile nobenih stroškov, ki jih družba A ni krila. Iz spisa v zadevi v glavni stvari naj bi izhajalo,

da so bili vsi računi za nagrade, predloženi Komisiji in – v okviru tega predloga – Splošnemu sodišču, naslovljeni na družbo A. Ta je v celoti krila stroške in nagrade, pri čemer se tožeče stranke v zadevi v glavni stvari pri družbi A niso zadolžile za zagotovitev svoje obrambe. V nobenem smislu torej naj ne bi dolgovale teh stroškov in nagrad. Zato tožeče stranke v sporu o glavni stvari od Komisije ne morejo zahtevati, naj jim jih povrne.

- ²³ Komisija podredno opozarja, da znesek 509.561,71 EUR očitno presega znesek, ki je upravičen za obrambo tožečih strank v zadevi v glavni stvari, če se v skladu s sodno prakso Splošnega sodišča upoštevata predmet in narava spora, njegov pomen z vidika prava Unije in težave primera. Navedeni znesek naj bi med drugim vključeval stroške, ki jih v skladu s členom 91 Poslovnika ni mogoče povrniti.

Presoja Splošnega sodišča

- ²⁴ Člen 92(1) Poslovnika določa, da če nastane spor glede stroškov, ki se lahko povrnejo, Splošno sodišče na predlog zadevne stranke in po opredelitvi nasprotno stranke odloči s sklepom, zoper katerega ni pravnega sredstva.

Dopustnost

- 25 V skladu s členom 91 Poslovnika se za stroške, ki se lahko povrnejo, med drugim štejejo „nujni izdatki, ki jih imajo stranke zaradi postopka, predvsem potni stroški in dnevnice ter nagrada zastopnikov, svetovalcev ali odvetnikov“. Iz te določbe izhaja, da so stroški, ki se lahko povrnejo, po eni strani omejeni na stroške zaradi postopka pred Splošnim sodiščem in po drugi strani na stroške, ki so bili za te namene nujni (glej sklep Splošnega sodišča z dne 28. junija 2004 v zadevi Airtours proti Komisiji, T-342/99 DEP, ZOdl., str. II-1785, točka 13 in navedena sodna praksa).
- 26 Poleg tega je že bilo razsojeno, da pojem „nujni izdatki, ki jih imajo stranke zaradi postopka“, pomeni stroške, nastale v postopku, pri katerem so sodelovale stranke. Ta pojem torej ne zajema le stroškov, ki so jih stranke dejansko krile. Zato se lahko povrnejo stroški, ki jih imajo stranke zaradi postopka pred Splošnim sodiščem in so bili za ta namen nujni, tudi če jih je dejansko plačala tretja stranka v postopku, kot je v obravnavanem primeru družba A (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 2. marca 2009 v zadevi Fries Guggenheim proti Cedefop, T-373/04 DEP, neobjavljen v ZOdl., točka 24).
- 27 Komisija v obravnavanem primeru ni pravno zadostno dokazala, da so se interesi družbe A na tej točki razlikovali od interesov fizičnih in pravnih oseb, ki so stranke v zadevi v glavni stvari, in da bi se zadevne okoliščine torej lahko razlikovale od okoliščin, ki so predmet zgoraj navedenega sklepa Fries Guggenheim proti Cedefop.
- 28 Zato je treba zavrniti trditve Komisije v zvezi z dopustnostjo predloga za odmero stroškov, ker so ga vložile tožeče stranke, ki so bile tudi stranke v postopku v glavni stvari.
- 29 Po drugi strani je treba ugotoviti, da je treba zavrniti trditve, ki jih je družba A navedla kot dokaz, da je imela status stranke v postopku v glavni stvari. Po eni strani je treba status družbe EURL, ki je bila tožeča stranka v sporu o glavni stvari, kot edinega

družbenika upoštevati glede na posebnosti prava družb, ki velja za to pravno osebo. Vendar zaradi pravne neodvisnosti te družbe EURL ni mogoče enostavno izenačiti edinega družbenika in pravne osebe, ki je v obravnavanem primeru vložila tožbo v glavni stvari. Po drugi strani dejstvo, da naj bi bila družba A glede na njene navedbe edina članica „skupnosti zainteresiranih strani“ zoper izpodbijano odločbo, ki je lahko „zasebne vlagatelje združila zoper [navedeno] odločbo“, nikakor ne zmanjšuje možnosti te pravne osebe, da v lastnem imenu sodeluje v postopku v glavni stvari, pri čemer izpostavlja praktične načine financiranja postopka pred sodiščem, ki v obravnavanem primeru ne vpliva na status stranke v sporu o glavni stvari.

Vsebinska presoja

- 30 Treba je spomniti, da se lahko povrnejo le nujni stroški, ki se priglasijo za namene postopka (glej točko 25 zgoraj).
- 31 Poleg tega je treba opozoriti, da se v skladu s sodno prakso „postopek“ iz člena 91 Poslovnika nanaša le na postopek pred Splošnim sodiščem, razen faze predhodnega postopka, čeprav so pred sodno fazo postopka običajno izvedena bistvena pravna opravila. To med drugim izhaja iz člena 90 istega poslovnika, v katerem je določen „postopek pred Splošnim sodiščem“ (sklep Splošnega sodišča z dne 24. januarja 2002 v zadevi Groupe Originy proti Komisiji, T-38/95 DEP, Recueil, str. II-217, točka 29).
- 32 Zato je treba zavrniti predlog tožečih strank v delu, v katerem se nanaša na povračilo stroškov za obdobje pred sodno fazo postopka in zlasti na intervencijo odvetnikov pri Komisiji.

- 33 Predlog tožečih strank je treba zavrniti tudi v delu, v katerem je njegov namen od Komisije izterjati stroške, ki se nanašajo na obdobje, v katerem ni bil sprejet noben procesni akt. V tem obdobju taki stroški namreč ne bi mogli biti neposredno povezani z intervencijami njihovega odvetnika pred Splošnim sodiščem in jih zato naj ne bi bilo mogoče šteti za nujne stroške za namene postopka v smislu člena 91 Poslovnika (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 27. novembra 2000 v zadevi Elder proti Komisiji, T-78/99 DEP, Recueil, str. II-3717, točka 17, in zgoraj navedeni sklep Groupe Origny proti Komisiji, točka 31).
- 34 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ni bil sprejet noben procesni akt, in sicer niti med 30. aprilom 2002, to je datumom sklepa predsednika petega senata, s katerim je bil postopek v glavni stvari prekinjen do izdaje odločbe Sodišča o zaključku postopka v zadevi C-394/01, in 3. oktobrom 2002, to je datumom, ko je Sodišče izreklo sodbo v zadevi C-394/01, niti po obravnavi v zadevi v glavni stvari, ki je potekala 27. septembra 2005. Kljub temu je treba v stroške, ki se lahko povrnejo, vključiti stroške, povezane s postopkom pred Splošnim sodiščem za izdajo začasne odredbe, ki so nastali med 23. aprilom in 13. junijem 2002, medtem ko je bil postopek v glavni stvari prekinjen.
- 35 Poleg tega je treba predlog tožečih strank zavrniti v delu, v katerem je njegov namen od Komisije izterjati stroške, ki se nanašajo na pripravo postopka pred nacionalnim sodiščem.
- 36 Predlog tožečih strank je treba zavrniti tudi v delu, v katerem se nanaša na stroške, navedene na seznamih stroškov iz priloge 8 k zahtevku, ki jih ni mogoče povezati z nobenim procesnim aktom v zadevi v glavni stvari. Teh stroškov namreč ni mogoče šteti za nujne za namene postopka v glavni stvari.
- 37 Nazadnje, glede drugih stroškov, katerih povrnitev zahtevajo tožeče stranke, je treba poudariti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso sodišče Unije ni pristojno za določitev

nagrada, ki jih morajo stranke plačati svojim odvetnikom, temveč je pristojno za odmero višine nagrad, ki se lahko izterjajo od stranke, ki se ji naloži plačilo stroškov. Splošnemu sodišču pri odločanju o predlogu za odmero stroškov ni treba upoštevati nacionalne tarife, ki določa nagrade odvetnikov, niti morebitnega sporazuma, ki ga v zvezi s tem sklenejo zainteresirana stranka in njeni zastopniki ali svetovalci (glej zgoraj navedeni sklep Airtours proti Komisiji, točka 17 in navedena sodna praksa).

- 38 Prav tako iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora Splošno sodišče, kadar ni veljavnih tarifnih določb Unije, prosto upoštevati podatke v zadevi ter pri tem upoštevati predmet in naravo spora, pomen spora z vidika prava Unije in težave primera, obseg dela, ki ga sporni postopek lahko povzroči za udeležene zastopnike ali svetovalce, ter gospodarske koristi, ki jih ima zadeva za stranke (glej navedeni sklep Airtours proti Komisiji, točka 18 in navedena sodna praksa).
- 39 Višino stroškov, ki se lahko povrnejo v obravnavanem primeru, je treba presoditi glede na ta merila. V tem smislu je treba upoštevati v nadaljevanju navedene elemente presoje.

Predmet in narava spora, njegov pomen z vidika prava Unije in težave primera

- 40 Treba je poudariti, da je bil predmet zadeve v glavni stvari tožba za razglasitev ničnosti odločbe, ki jo je Komisija sprejela na področju državnih pomoči. V tej zadevi ni bilo izpostavljeno nobeno novo pravno vprašanje, pri čemer postavljena vprašanja niso bila dovolj pravno in dejansko zapletena, da bi bila upravičena podrobna preučitev

zakonodaje ali posebne preiskave. Zato je treba ob upoštevanju teh meril ugotoviti, da zadeva v glavni stvari ne upravičuje obsežnega dela zastopnikov tožečih strank.

Gospodarske koristi, ki jih je spor imel za stranke

- 41 Treba je ugotoviti, da se zdi, da čeprav je imela zadeva v glavni stvari nekaj gospodarskih koristi za tožeče stranke, ki so bile upravičene do zadevne davčne ugodnosti, teh gospodarskih koristi ni mogoče šteti za zelo pomembne. Ta pomoč v višini 11,9 milijona EUR se je namreč razdelila na veliko vlagateljev, kar še zmanjšuje gospodarske koristi, ki so jih pridobile posamezne tožeče stranke. Stranke v zadevnem primeru torej niso pridobile večjih gospodarskih koristi.

Obseg opravljenega dela

- 42 Kar zadeva presojo obsega dela, ki bi ga lahko povzročil sodni postopek, mora sodišče Unije upoštevati delo, ki je bilo objektivno nujno za celoten sodni postopek (zgoraj navedeni sklep Airtours proti Komisiji, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 43 Vendar je treba, kadar so odvetniki stranki že pomagali v predhodnih postopkih ali intervencijah, upoštevati tudi dejstvo, da so bili ti odvetniki seznanjeni z upoštevničnimi elementi spora, kar jim je olajšalo delo in skrajšalo čas potrebnih priprav za sodni

postopek (sklep Splošnega sodišča z dne 13. januarja 2006 v zadevi IPK-München proti Komisiji, T-331/94 DEP, ZOdl., str. II-51, točka 59).

- 44 Ta ugotovitev načeloma velja tudi, kadar je tožečih strank veliko, saj so vsi postopki, ki jih je treba izvesti v tem primeru, formalni in standardizirani ter ne vplivajo na pravno vsebino zadeve.
- 45 Poleg tega so glede na dejstvo, da je lahko družba A, ki je začela zadevni posel, vse upoštevne informacije predložila odvetnikom, ki so posredovali v zadevi v glavni stvari, ti lahko nato učinkoviteje in hitreje zagotovili svoje storitve. To dejstvo je zagotovo lahko, vsaj delno, olajšalo njihovo delo in skrajšalo čas za pripravo pripomb o ugovoru (sklep z dne 6. marca 2003 v združenih zadevah Nan Ya Plastics in Far Eastern Textiles proti Svetu, T-226/00 DEP in T-227/00 DEP, Recueil, str. II-685, točka 42, in zgoraj navedeni sklep Airtours proti Komisiji, točka 29).
- 46 Poleg tega je treba spomniti, da čeprav je bilo v obravnavanem primeru obrambo tožečih strank v postopku v glavni stvari mogoče zaupati več svetovalcem hkrati, da bi se zagotovile storitve najbolj izkušenih odvetnikov, je treba upoštevati predvsem skupno število delovnih ur, ki so bile objektivno nujne za namene sodnega postopka, ne glede na število odvetnikov, med katere so se lahko razdelile opravljene storitve (sklep Splošnega sodišča z dne 30. oktobra 1998 v zadevi Kaysersberg proti Komisiji, T-290/94 DEP, Recueil, str. II-4105, točka 20).
- 47 Vendar iz podrobnega seznama stroškov, priloženega zadevnemu predlogu za odmero stroškov, izhaja, da se povrnitev stroškov zahteva za skupaj približno 1889 ur, pri čemer je splošna ocenjena povprečna urna postavka 240 EUR.

- 48 Čepprav se zdijo te delovne ure z računovodskega vidika upravičene, mora Splošno sodišče upoštevati merilo iz točke 25 zgoraj, to je, ali so bile te delovne ure objektivno nujne.
- 49 Prvič, kot je bilo ugotovljeno v točki 34 zgoraj, je treba izključiti povrnitev stroškov, ki niso nastali na stopnji postopka pred Splošnim sodiščem, in sicer nagrade, ki se nanašajo na obdobje med 13. junijem in 4. oktobrom 2002. Izključiti je treba tudi nagrade, ki se nanašajo na obdobje med 20. marcem 2003 in 22. oktobrom 2004 ter glede na spis ne ustrezajo nobeni stopnji postopka pred Splošnim sodiščem.
- 50 Drugič, treba je opozoriti, da iz podatkov o delovnih urah izhaja, da nekatere naloge niso bile neposredno povezane s pripravo postopka v glavni stvari pred Splošnim sodiščem, zlasti kar zadeva ure za pripravo postopka pred nacionalnim sodiščem (glej točko 35 zgoraj).
- 51 Tretjič, porazdelitev dela za pripravo vlog na več odvetnikov nujno vključuje nekaj podvojenega dela (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 8. oktobra 2008 v zadevi CDA Datenträger Albrechts proti Komisiji, T-324/00 DEP, neobjavljen v ZOdl., točka 91), tako da Splošno sodišče ni moglo ugotoviti skupnega števila delovnih ur, za katere se zahteva povrnitev stroškov.
- 52 Poleg tega iz računov za nagrade izhaja, da so bili v zadevi v glavni stvari pripravljene štirje zaporedni osnutki tožbe in osnutek replike. Vendar nagrad v zvezi s pripravo več zaporednih osnutkov ni mogoče šteti za nujne za postopek pred Splošnim sodiščem, zato njihove povrnitve ni mogoče upravičiti.

- 53 Enako tudi čas za pripravo besedila ničnostne tožbe in predloga za izdajo začasne odredbe, ki presega 1000 ur, po eni strani in čas za pripravo besedila replike, ki presega 450 ur, po drugi strani precej presejata čas, ki ga je mogoče šteti za nujno potreben za ta namen.
- 54 Četrtrič, Splošno sodišče ocenjuje, da urna postavka, ki se zahteva za storitve partnerja K., to je od 380 do 400 EUR, precej presega urno postavko, ki jo je mogoče šteti za ustrezno za plačilo storitev posebej izkušenega strokovnjaka, ki lahko dela zelo učinkovito in hitro (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 13. februarja 2008 v zadevi Verizon Business Global proti Komisiji, T-310/00 DEP, neobjavljen v ZOdl., točka 44). Poleg tega upoštevanje tako visokega plačila obvezno zahteva strogo presojo skupnega števila delovnih ur, nujnih za namene sodnega postopka (glej sklep Splošnega sodišča z dne 17. oktobra 2008 v zadevi Infront WM proti Komisiji, T-33/01 DEP, neobjavljen v ZOdl., točka 31 in navedena sodna praksa).
- 55 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba skupno število delovnih ur odvetnikov tožečih strank v zadevi v glavni stvari, ki so objektivno nujne za namene zastopanja teh strank med sodno fazo postopka, določiti na 600 ur.
- 56 Ob upoštevanju zgornjih elementov zneska 509.561,71 EUR, ki je naveden v zadevnem predlogu za odmero stroškov, ni mogoče šteti za objektivno nujnega za namene postopka v glavni stvari.
- 57 V teh okoliščinah je treba znesek nagrad, ki se lahko povrnejo kot nujni stroški, ki so jih tožeče stranke priglasile za namene postopka v glavni stvari, določiti v višini 144.000 EUR.

- 58 Poleg tega je treba znesek stroškov, ki ustrezajo različnim stroškom za namene postopka pred Splošnim sodiščem, kot so potni stroški ali stroški za kopiranje, določiti v višini 2000 EUR.
- 59 Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev je za znesek stroškov – ki se lahko povrnejo tožečim strankam v zadevi v glavni stvari, da se družbi A povrnejo stroški, nastali za obrambo teh strank v zadevi T-34/02 – ustrezna njegova določitev v višini 146.000 EUR.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

sklenilo:

Skupni znesek stroškov, ki jih Evropska komisija povrne tožečim strankam, ki so bile stranke v postopku v glavni stvari, se določi v višini 146.000 EUR.

V Luxembourg, 21. decembra 2010.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
M. Jaeger